

guanyar-ne alguns. Em sap greu que s'hagi perdut aquesta font d'ingressos, perquè era una producció rotativa, matèria prima, transformació, exportació... i tornem-hi. La construcció em sembla molt bé, però, vols dir que no vindrà un dia que aquest mercat ja estarà saturat? Una altra cosa que observo és que l'agricultura està completament abandonada, tota aquesta terra que veiem estava conreada, Begur és un poble de secà però tenia una explotació adient, vinyes, olivars, ametllers, quant a cereals, l'ordi de Begur era de qualitat. -Avi, recordes que les figueres hi eren a mils? Ara en queden poques, la gent ha anat per el calé fàcil i no s'entreté amb aquestes cosetes. Els boscos mateix

que abans eren tan nets, no s'hi pot entrar de tan abandonats, la llenya no es necessita perquè per cuinar i escalfar-se han sortit coses molt més pràctiques i netes. Si parlem de la pesca professional, pràcticament és nul·la, ja no queden pescadors a les platges, tota aquesta especialitat s'ha anat concentrant en ports grans, com Palamós, Roses... en aquests punts estan més protegits del mal temps, tenen més facilitats per treballar, i més contacte amb el mercat... Vàrem continuar xerrant una estona més fins que va dir-me que em deixava, se'n va anar carretera avall, encaminant-se cap a Sa Tuna, abans de desaparèixer va fer-me adéu amb la mà. Al quedar-me sol, m'envoltava una placidesa inenarrable, vaig mirar al cel, ja ple d'estels, les últimes

clarors del crepuscle em dibuixaven sobre un horitzó tènueament rosat les siluetes del Montseny, dels Àngels, de Rocacorba, del Canigó, del Montgrí, de Pení,... mentre els fars de Cap de Creus i Ses Medes em feien l'ullet.

J. C. RIERA

Text guanyador de l'accèssit primer del Concurs Literari de Casal d'Avis, Associacions de Gent Gran i Esplais de les comarques de Girona, sota el lema "Com veus avui el medi ambient?", celebrat amb motiu de la diada de Sant Jordi - 1993.

A la mare

Sempre he pensat que el fonament de la nostra societat és la família i que la mare té una importància molt gran en la nostra vida. En uns anys, la nostra manera de viure ha canviat radicalment. Però, no crec que l'amor d'una mare pels seus nens hagi canviat, ni mai canviarà. Sovint, penso en aquelles mares que han perdut un noi, una noia; penso en aquells nens que han perdut la seva mare, a vegades per la bogeria de l'home, en nom de no sé que! La meva esposa i jo tenim encara la nostra mare. Quina felicitat!

Fa uns mesos, vaig escriure en català una poesia molt modesta: La meva mare.

A totes les dones que són mares, a totes les que un dia ho seran, aquestes frases son també per elles.

La meva mare

Com tothom, jo tinc una mare.

És una mare com totes les mares;
Però! Ella és la meva.
La meva mare m'ha donat la llum,
embolicat,
amanyagat
Com totes les mares.
Però! Ella és la meva.
El meu primer somriure, l'ha
sotjat;
Les meves llàgrimes, les ha
assecat;
Com totes les mares.
Però! Ella és la meva.
M'ha ensenyat les meves
primeres paraules:
Pare... Mare...
A efectuar els meus primers
passos,
Fins a ella... fins al meu pare;
Com totes les mares.
Però! Ella és la meva.
M'ha reconfortat, donat ànims.,
Aconsellat, guiat en la vida.
Potser m'ha renyat, tothora s'ha
inquietat
i tots temps m'ha amat;
Com totes les mares
Però! Ella és la meva

Avui, els seus cabells castanys
Han esdevingut d'argent,
però, el seu cor,
sempre és d'or.
Ara, és el meu torn de mirar-la,
curar-la,
aconsellar-la, fer-la somriure,
confortar-la,
assecar les seves llàgrimes,
escoltar les seves paraules,
ja que fa un any, el meu pare
ha deixat la meva mare
per anar d'ençà dels jardins del
cel,
comptar els estels.
I, ara, la meva mare
és sola.
Com moltes mares.
Però! Ella és la meva,
I estic tan lluny d'Ella.

RICARD
SA FONTANSA